

[Niels Ravn.]

de deri indbyggede besparelser er et skridt på den rette vej, fremgår vel også af en leder i LOs blad Løn og Virke af september 1970, hvor der bl. a. står:

„Det er på høje tid at skride til en begrænsning af de offentlige budgetter. Her tiltrænges en rationalisering og prioritering af udgifterne.“

Ja, dette taler vel egentlig også for sig selv, og det er netop en sådan politik, det finanslovsforslag, vi behandler her i dag, er udtryk for.

Det afgørende for hver eneste dansk familie må være, at vi når frem til den økonomiske balance, som bl. a. dette finanslovsforslag skal tilvejebringe. Tilliden til kronen er fundamentet for vor økonomiske styrke, og vi er nu nået så langt, at der er grundlag for denne tillid. Men vi trænger til en periode, hvor den danske valuta langsomt bliver en af de mest faste i Europa. Det er nødvendigt efter en periode som den, vi var igennem i 1960'erne, og det er ønskeligt for den fremtid, der skal leves her i landet. Vi kan nå dette mål, hvis vi alle arbejder med på det. Hermed skaber vi også et fast grundlag for en større privat opsparing, grundlaget for den enkeltes økonomi og uafhængighed. Det grundlag kan udbygges med bestemte foranstaltninger, sådan som det for nylig er sket med boligopsparingen og udvidelsen af 2.500 kr.s grænsen til 3.000 kr. på selvangivelsen.

Forhåbentlig vil det lykkes at nå videre frem endnu. Vi har i det konservative folkeparti arbejdet med tanken om at tillade hver enkelt skatteborger at oprette sin egen investeringsfond, hvor pengene er skattefrie, hvis de bruges til boliger, uddannelse m. v. Der har også været tanker om at gøre renter af almindelige sparemidler skattefrie, om det er muligt, muligheder for at bygge opsparing for den enkelte op omkring vort erhvervsliv. Forhåbentlig lykkes det i de kommende år at udbygge disse tanker. Om udviklingen skal vendes, er det nødvendigt med pengepolitik, indkomstpolitik og med finanspolitik som den, det her foreliggende lovforslag er udtryk for. Men til syvende og sidst bygger et lands økonomi på dets borgers økonomi, og kan den nuværende øjeblikkelige økonomiske politik fortsætte med en langtidspolitik, der styrker indtjening og

opsparing for hver enkelt, ja, da har vi ikke alene vendt en uheldig udvikling, men også gjort noget for, at den ikke skal komme igen.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale det foreliggende finanslovsforslag til fortsat grundig behandling her i tinget.

Damsgaard: Først og allerede nu en replik til den ærede ordfører for socialdemokratiet, hr. Lysholt Hansen, som bebrejdede finansministeren at have givet manglende oplysninger i finansudvalget. Jeg synes, det var en unødigt kritik af den højtærede finansminister. Alle de spørgsmål, som er stillet af medlemmer, også af hr. Lysholt Hansen, i finansudvalget, er besvaret af finansministeren.

I de sidste 8 år, dvs. siden omsforliget af 1962, er statens udgifter i gennemsnit steget med godt 17 pct. om året. Det mener jeg, man må have med, når man vurderer den stigning på 9 pct., som det foreliggende finanslovsforslag indeholder. Ser vi i denne sammenligning bort fra de to engangsudgifter i år til den særlige ydelse til folkepensionister ved overgang til kildeskatten og til nedsættelse af lønomkostningerne, hver på ca. 250 mill. kr., så kommer vi til den stigningsprocent på 11, som den højtærede finansminister nævner i sin forelæggelsestale. Men selv med de 11 pct. skal man dog alligevel adskillige år tilbage for at finde tilsvarende mådehold i det offentlige udgiftsstigninger som i dette finanslovsforslag. Det betyder ikke, at vi kan slå os til tåls med en årlig stigning på 11 pct., slet ikke. Der er fortsat brug for påpasselighed over for de offentlige udgifters stigning og for, at de anvendes rigtigt.

Jeg ved meget vel, at en del af de foregående års store stigningsprocenter er udtryk for, at inflations-, løn- og prisstigninger også rammer de offentlige budgetter. Når det almindelige løn- og prisniveau stiger, stiger også priserne på det offentlige indkøb, og vi må betale så meget mere i skat.

En del af de foregående års store stigningsprocenter dækker desuden over rent formelle bogholderimæssige omposteringer. Når børnetilskuddene sidste år blev flyttet fra en negativ post på finansministeriets skatteindtægter til en udgiftspost under socialministeriet, betød det jo ikke nogen reel